

dem kunne vi finde i et ikke ringe Antal; ved Krigens Udbrud bleve ikke faa Embedsmænd, som vare satte paa Bartpenge, kaldte til Tjeneste. Jeg troer derfor, at man maa sige, at efter de hidtilværende Forestillinger har virkelig Bartpenge havt den Betydning, at den Embedsmand, som afgik paa Bartpenge, skulde tjene igjen, naar hans Tjeneste paafordredes, og Forretningen var af en saadan Bessaffenhed, at han kunde bestride den. Jeg skal dernæst gjøre opmærksom paa, at Udvalget har havt Ret, naar det har antaget, at den Regel, hvormed Talen er, med Hensyn til Pension ikke har været fuldstændigen gennemført. Jeg kan oplyse nogle enkelte Exempler derpaa fra en ældre Tid, men jeg troer, at man vil finde Exempler derpaa endogfaa i den nyeste Tid, navnlig ved Overgangen af de Embedsmænd, som have tjent ved den forrige Konges Hof, af hvilke ikke faa bleve satte paa $\frac{2}{3}$, da Overgangen fandt Sted. Altsaa med Hensyn til Pension kan Udvalget ikke indrømme det uagtet det, som findes i Noeskilde Stændertidende, og Udvalget har altsaa støttet sin Indstilling derpaa, at naar disse Embedsmænd skulde have deres fulde Gage, saa maatte det være som Bartpenge i den Betydning, man tidligere har tænkt sig maatte ligge til Grund, dersom der overhovedet skal være nogen Forskiel mellem Pension og Bartpenge. Spørgsmaalet bliver altsaa dette: hvorledes maa Udvalget tænke sig Forholdet ordnet? Man har ikke kunnet tænke sig det saaledes, at man kunde berøve Regjeringen Ret til at sætte Embedsmænd paa Bartpenge; thi det vilde være, at tilegne sig Dom over, hvorvidt en Mand var brugelig i sin Embedsstilling eller ikke. Vil Regjeringen sætte en Embedsmand paa Bartpenge, saa maa den efter de hidtil gjældende Regler have Ret dertil; thi den afgiver med det Samme den Erklæring, at en saadan Mand er brugelig til Tjeneste. Hvis derimod Regjeringen fra sit Standpunkt siger, denne Mand kan ikke ventes at ville blive brugt til Statens Tjeneste, saa maa denne Embedsmand pensioneres, og saa er det, at der indtræder det Tilfælde, som Udvalget har forudsat, at han nemlig efter de hidtil gjældende Regler ikke kan gjøre Krav paa mere end $\frac{2}{3}$ af sin Gage. Jeg skal kun

med Hensyn til 2. af de Embedsmænd, som specielt ere omtalte, fremhæve, at den ærede Justitsminister i en Deel af de Argumenter, han brugte, ikke synes mig fuldkommen at have truffet det, som de hidtilværende Forhold medføre; thi naar den paagjældende Embedsmand var afgaaet med Bartpenge af 1,400 Rbd., og der da midlertidig var overdraget ham et Hverv, for hvilket han modtog et Honorar, vilde Udførelsen af et saadant Hverv ikke efter de hidtil gjældende Regler bestemt kunne siges at give ham Krav paa Pension. Jeg skal tillade mig at nævne den høitærede Justitsminister et Exempel, hvor et saadant Hverv, som har været betroet efter Kongens Udnavnelse, ikke er blevet gjort til Gjenstand for Pensionering; det er saaledes f. Ex., hvad der ogsaa tidligere har været omtalt her i Thinget, Tilfældet med Jernbane-Commissionens Medlemmer. Dette Hverv var dem overdraget mod en fast aarlig Gage. Da deres Bestilling faldt bort, faldt ogsaa deres Gage bort, men der blev ikke tilstaaet dem nogen Pension. Spørgsmaalet her dreier sig egentlig om, hvorvidt denne Embedsmand er kommen paa en virkelig fast Gage ved den kongelige Resolution af 1847; det er egentlig Spørgsmaalet: hvorvidt er hans Stilling som Embedsmand paa Bartpenge med nogle ham overdragne specielle Forretninger derved forandret til en virkelig Embedsstilling, hvilket af Finantsministeren meget positivt er fremsført. Jeg kan herved kun svare, at de Oplysninger, hvoraf dette kunde skjønes, ikke have været Udvalget meddeelte, og at Udvalget vil være fuldkommen villigt til at tage Spørgsmaalet paa Ny under Overveielse, naar disse Actstykker, som af Finantsministeren ere nævnte, blive det meddeelte. Med Hensyn til Stiftammanden synes det mig rigtigt nok, at hvad her er fremstillet taler temmelig stærkt mod Regjeringen. Der blev i 1845 foretaget en Adskillelse indtil videre af de Functioner, hvoraf dette Embede i en lang Aarrække havde været sammensat; det var en Foranstaltning, som bebudede sig paa den meest deciderede Maade som en midlertidig Foranstaltning, hvorved Adskillelse blev foretaget i Forretningerne, men uden at det i Virkeligheden blev udtalt, at der blev oprettet noget nyt